

bugtede Vej, der fra Skibberup Sande steg op til den gamle, ensomt liggende Næsse-Kirke, der knejsede ude over Fjorden. Det var Emanuel, der nu stedtes til Hvile.

Skønt hans Efterladte havde ønsket, at Begravelsen skulde foregaa i al mulig Stilhed, havde der baade fra Vejlbj og Skibberup samlet sig et anseligt Følge. Vejen var sort af Vogne og Fodgængere, og inde over de to Landsbyer vajede Flagene paa halv Stang. Kun de haardeste af Egnens „Hellige“ havde holdt sig borte, fordi det var bleven bekendt, at der efter Hansines Ønske ikke skulde holdes nogen Tale ved Graven.

Der saaes saa godt som alle de gamle Ansigter, der i sin Tid stadig havde omgivet Emanuel i Kirken, i Forsamlingshuset og i hans eget Hjem; og det var tydeligt at se paa alle disse Folk, at hans sidste Dages Ulykker havde faaet dem til at glemme al fordums Strid. Endog den forhenværende Sogneraadsformand med den store, kalkunblaa Næse havde indfundet sig, skønt han — trods sin Rigdom og sin forrige Magtstilling i Menigheden — langt fra var velset blandt Egnens Befolkning. Ogsaa „Vikingen“, Tømrer Nielsen, med det mægtige Skæg, der nu naaede helt ned under Bæltstedet — ogsaa han var til Stede, om